

УВОДНА РЕЧ

Поштовани читаоци, дозволите да представимо овај број Богословља (1–2) 2004. На основу налаза до којих је дошао истраживањем христологије и пнеуматологије светог Василија Великог, др Давид Перовић прилаже рад о проповеди великог Кападокијца о Христу. Уз ту христолошку проблематику затим долази рад из области иконологије. То је текст др Драгане Јањић којим се осветљавају аспекти теологије иконе и спорења с тим у вези. Будући неодвојива од осветљавања оваплоћене Личности Спаситеља Исуса Христа, интегрална теологија иконе увек даје значајан допринос православном разумевању историчности христологије и еклисиологије. У следећа два текста, у радовима мр Богдана Лубардића и др Мариоса Бегзоса (професора Теолошког факултета у Атини), излажу се основни елементи апофатичке теологије која тако упечатљиво одликује епистемолошку, али и еклисиолошку природу православља. Док Лубардић истражује апофатику у контексту енерголошког учења отаца Православне цркве, нарочито с обзиром на феномен говора и ћутања Бога у историји, докле Бегзос презентира епистемолошке структуре апофатике, нарочито с обзиром на компаративне односе са философијом, психологијом, екуменском теологијом, природном науком и политиком. У тексту Никодима Богосављевића упознајемо студеничку пластику, али са тумачењем какво је преко потребно да би налази метода историје уметности (примењени на средњовековну културу Србије) добили и богословско употпуњење. Студијом др Ксеније Кончаревић добијемо још један научни прилог постављању изузетно значајног питања о теолошком за-снимању, тумачењу и развијању језика, поготово у контексту еклисиолошке природе хришћанског богословља и духовности православља. Најзад, у последња три прилога Редакција је, на начин сабирајућег сећања, указала поштовање теолозима који су своје борбе и идеале остварили пре нас а нас ради, оставивши не мали залог будућности. У раду др Радомира Поповића испитује се улога православног монаштва у устаничкој Србији, а поводом 200 година од Првог српског устанка. Још два јубилеја обележавамо радовима Јанка Радвановића и Александра Клементијева (теолога са Богословског института Светог Сергија у Паризу). Први аутор, поводом 120 година од рођења (1885) др Лазара Мирковића, сумира и аналитички вреднује његов допринос развоју српске православне литургије и црквене историје уметности. Исто чини и други аутор, али у прилог оцени доприноса који је православној теологији пружио

руски богослов Н. Н. Глубоковски (1863–1937), оснивач Богословског факултета у Софији (Бугарска), али и један од утемељивача Богословског факултета Српске православне цркве у Београду: прилог је написан поводом 140 година од рођења Глубоковског. Последњи прилог, у виду саопштења др Давида Перовића о светости Цркве (изнесен на Осмом теолошком дијалогу Мешовите комисије Православних Цркава и Светске алијансе реформских цркава, у манастиру Бранковеану, Румунија 3–10. IX 2003), враћа нас еминентно еклисиолошкој проблематици, која се и овим бројем потврђује као алфа и омега теологије уопште. У нади да ће и овај број Богословља, као кап теологије, увећати море богоспознања о којем казује пророк Исаија (Ис 11 9), Редакција свим читаоцима жели мир и напредак у љубави Божијој.